

- 2) În cazul unui răspuns afirmativ la întrebarea precedentă, o reglementare națională precum cea prevăzută la articolul L. 631-7 din Codul construcțiilor și al locuințelor constituie un regim de autorizare a activității menționate mai sus în sensul articolelor 9-13 din Directiva 2006/123 din 12 decembrie 2006 sau doar o cerință supusă dispozițiilor articolelor 14 și 15?

În ipoteza în care sunt aplicabile articolele 9-13 din Directiva 2006/123/CE din 12 decembrie 2006:

- 3) Articolul 9 litera (b) din această directivă trebuie interpretat în sensul că obiectivul referitor la combaterea penuriei de locuințe destinate închirierii constituie un motiv imperativ de interes general care permite justificarea unei măsuri naționale care supune autorizării, în anumite zone geografice, închirierea unui spațiu mobilat cu destinație de locuință în mod repetat, pe perioade scurte, unei clientele ocazionale care nu își stabilește domiciliul în spațiul respectiv?
- 4) În cazul unui răspuns afirmativ, o astfel de măsură este proporțională cu obiectivul urmărit?
- 5) Articolul 10 alineatul (2) literele (d) și (e) din directivă se opune unei măsuri naționale care supune autorizării închirierea unui spațiu mobilat cu destinație de locuință „în mod repetat”, pe „perioade scurte”, unei „clientele ocazionale care nu își stabilește domiciliul în spațiul respectiv”?
- 6) Articolul 10 alineatul (2) literele (d)-(g) din directivă se opune unui regim de autorizare care prevede că condițiile de acordare a autorizației sunt stabilite, prin decizia consiliului municipal, în raport cu obiectivele de diversitate socială, în special în funcție de caracteristicile piețelor spațiilor de locuit și de necesitatea de a nu agrava penuria de locuințe?

⁽¹⁾ Directiva 2006/123/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 decembrie 2006 privind serviciile în cadrul pieței interne (JO L 376, p. 36, Ediție specială, 13/vol. 58, p. 50).

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Cour de cassation (Franța) la 22 noiembrie 2018 – HX/
Procureur général près la cour d'appel de Paris, Ville de Paris**

(Cauza C-727/18)

(2019/C 35/17)

Limba de procedură: franceza

Instanța de trimitere

Cour de cassation

Părțile din procedura principală

Reclamant: HX

Pârâți: Procureur général près la cour d'appel de Paris, Ville de Paris

Întrebările preliminare

- 1) Directiva 2006/123/CE din 12 decembrie 2006 ⁽¹⁾, având în vedere definiția obiectului și a domeniului său de aplicare la articolele 1 și 2, se aplică închirierii cu titlu oneros, chiar fără caracter profesional, în mod repetat și pe perioade scurte, a unui spațiu mobilat cu destinație de locuință care nu constituie reședința principală a locatorului, unei clientele ocazionale care nu își stabilește domiciliul în spațiul respectiv, în special ținând seama de noțiunile de prestator și de servicii?
- 2) În cazul unui răspuns afirmativ la întrebarea precedentă, o reglementare națională precum cea prevăzută la articolul L. 631-7 din Codul construcțiilor și al locuințelor constituie un regim de autorizare a activității menționate mai sus în sensul articolelor 9-13 din Directiva 2006/123 din 12 decembrie 2006 sau doar o cerință supusă dispozițiilor articolelor 14 și 15?

În ipoteza în care sunt aplicabile articolele 9-13 din Directiva 2006/123/CE din 12 decembrie 2006:

- 3) Articolul 9 litera (b) din această directivă trebuie interpretat în sensul că obiectivul referitor la combaterea penuriei de locuințe destinate închirierii constituie un motiv imperativ de interes general care permite justificarea unei măsuri naționale care supune autorizării, în anumite zone geografice, închirierea unui spațiu mobilat cu destinație de locuință în mod repetat, pe perioade scurte, unei clientele ocazionale care nu își stabilește domiciliul în spațiul respectiv?
- 4) În cazul unui răspuns afirmativ, o astfel de măsură este proporțională cu obiectivul urmărit?
- 5) Articolul 10 alineatul (2) literele (d) și (e) din directivă se opune unei măsuri naționale care supune autorizării închirierea unui spațiu mobilat cu destinație de locuință „în mod repetat”, pe „perioade scurte”, unei „clientele ocazionale care nu își stabilește domiciliul în spațiul respectiv”?
- 6) Articolul 10 alineatul (2) literele (d)-(g) din directivă se opune unui regim de autorizare care prevede că condițiile de acordare a autorizației sunt stabilite, prin decizia consiliului municipal, în raport cu obiectivele de diversitate socială, în special în funcție de caracteristicile piețelor spațiilor de locuit și de necesitatea de a nu agrava penuria de locuințe?

(¹) Directiva 2006/123/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 decembrie 2006 privind serviciile în cadrul pieței interne (JO L 376, p. 36, Ediție specială, 13/vol. 58, p. 50).

**Recurs introdus la 27 noiembrie 2018 de Republica Portugheză împotriva Hotărârii Tribunalului
(Camera a patra) din 26 septembrie 2018 în cauza T-463/16, Portugalia/Comisia**

(Cauza C-737/18 P)

(2019/C 35/18)

Limba de procedură: portugheza

Părțile

Recurentă: Republica Portugheză (reprezentanți: L. Inez Fernandes, P. Barros da Costa, P. Estêvão și J. Saraiva de Almeida, agenți)

Cealaltă parte din procedură: Comisia Europeană

Concluziile recurente

- anularea hotărârii atacate în măsura în care, prin această hotărâre, Tribunalul a respins acțiunea în anularea Deciziei C (2016) 3753 (¹) a Comisiei Europene din 20 iunie 2016;
- anularea Deciziei C(2016) 3753 a Comisiei Europene din 20 iunie 2016, având în vedere că Tribunalul este în măsură să aprecieze temeinicia argumentelor invocate de Republica Portugheză;
- obligarea Comisiei Europene la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Republica Portugheză solicită anularea hotărârii atacate și, în consecință, anularea deciziei în litigiu, pe baza următoarelor motive:

- 1) **Săvârșirea unei erori de drept și încălcarea principiului securității juridice** – Încălcarea articolului 24 din Regulamentul (CE) nr. 73/2009 (²) și a prevederilor articolului 54 alineatul (1) litera (c) al doilea paragraf și ale articolului 71 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1122/2009 (³) și contradicția vădită, rezultată dintr-o eroare de drept, cu cele statuate la punctele 43 și 44 din hotărârea atacată, în măsura în care, atunci când a considerat că al doilea motiv invocat de Comisie este nefondat, Tribunalul a presupus că sistemul portughez de controlul privind ecocondiționalitatea era un sistem de control eficient și, astfel, întrucât a respins motivul ca nefondat și nu a anulat decizia atacată, Tribunalul a săvârșit o eroare de drept vădită și a pronunțat o hotărâre contradictorie, încălcând de asemenea principiul securității juridice.